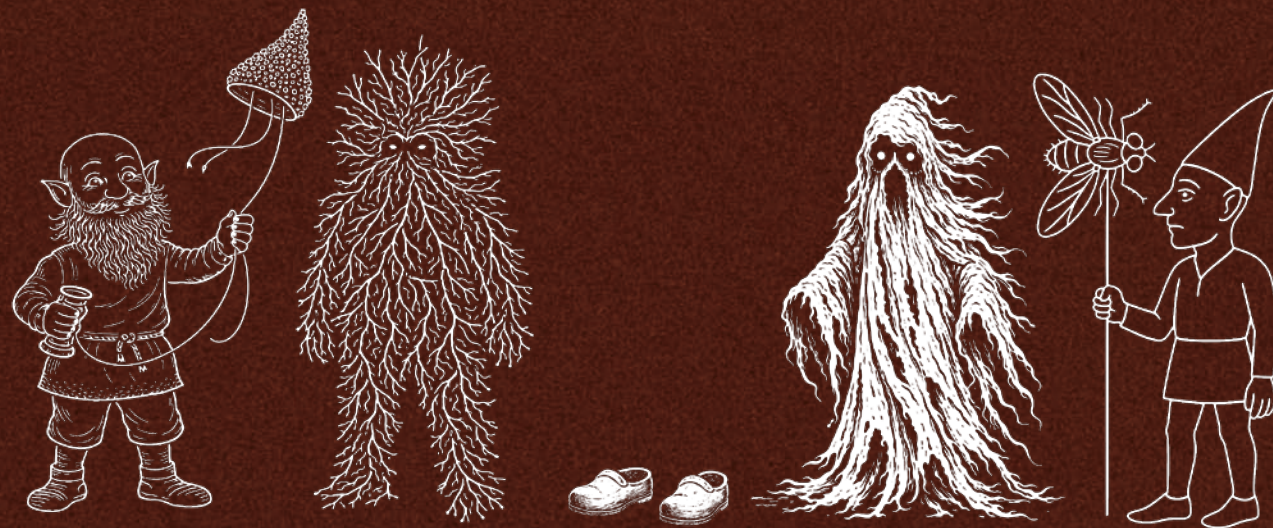

SKŘÍTKOVÉ Z VELIKÉHO ÚDOLÍ

DRUIDSKÉ POHÁDKY MARHINA KAMERATORIXE

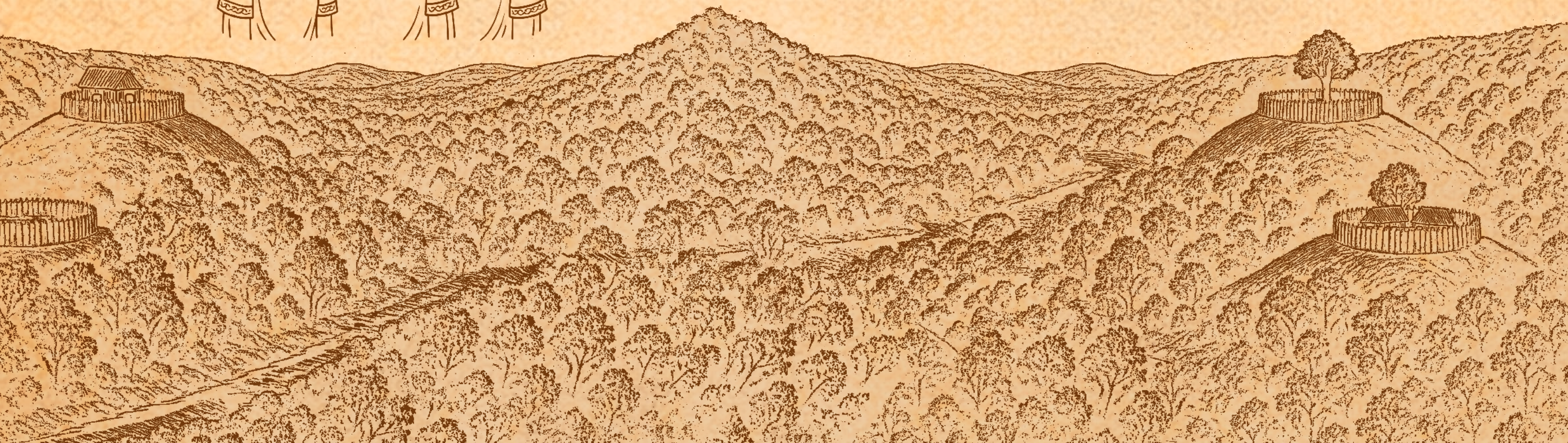

SKŘÍTKOVÉ Z VELIKÉHO ÚDOLÍ

DRUIDSKÉ POHÁDKY
MARHINA KAMERATORIXE

Toto jsou skřítčí pohádky, sepsané druidem Marhinem Kameratorixem, který je vyslechl při meditacích ve větvích tisíciletého dubu Belkrainu. Ačkoliv Marhin věděl, že se dávné příběhy nemají zapisovat na papyrus, ale pouze vyprávět, zpívat nebo tančit, nakonec je přece jen sepsal do tohoto konvolutu. Dvacet teplých a studených půlroků žádal o vlídné svolení od starých keltských bohů: Belena, Lughu, Taranise, Cernuna, Devony, Brigity, Dany a Epony. Pohádky jsou určeny pro tatínky, kteří před spaním čtou svým dětem příběhy z dávných časů. Vyprávějí o dobách, kdy se lidé učili kovat železo, orat svá první políčka železným hákem a osévat je zlatým obilím. Jde o vzpomínku na život starého druida Bojaji, který vyprávěl skřítčí příběhy svým vnoučkům vždy večer před spaním. Příběhy lze číst odděleně, nebo dohromady podle toho, z které strany právě vítr do našich vousů fouká.

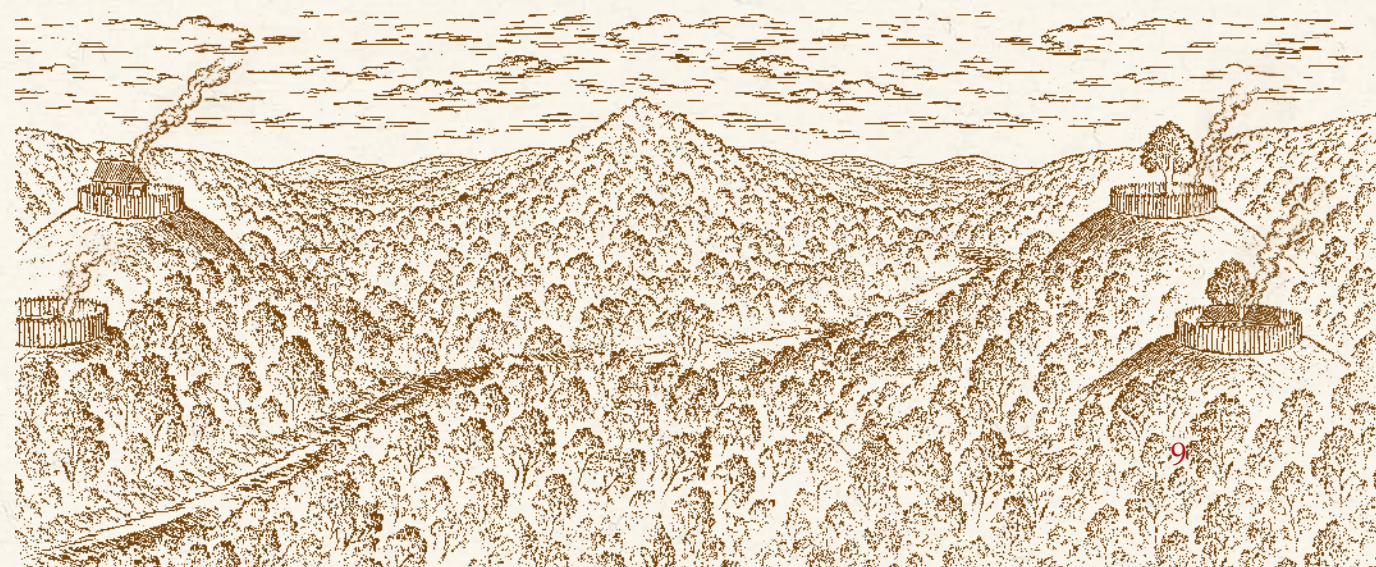

Kapitola 1 - květen

Hloh - květ, plodnost, práh léta, ochranný keř / strom

Úvod pro tatínky:

Asi tak před třemi tisíci lety bylo kdesi uprostřed střední Evropy jedno Veliké údolí, kolem kterého se rozprostíral hluboký les. Na vrcholcích jeho kopců žili lidé ve svých palisádami ohrazených, nízkých dřevěných příbytcích. Les se rozprostíral všude kolem, jako by neměl konce. Veliké údolí bylo tajemné a točilo se jako dlouhý had. Začínalo pramenem zurčící čisté vody. Uprostřed údolí už byla z potůčku hbitá bystřinka plná zlatonosných meandrů. A na druhém, vzdáleném konci Velikého údolí jím již klokotala malá, peřejemi rozpustilá Zlatá říčka. Vlévala se do mohutné Divoké řeky, jejíž rychlé a hluboké vody mocně hučely mezi velkými balvany a tvořily přiro-

zenou hranici dvou světů.

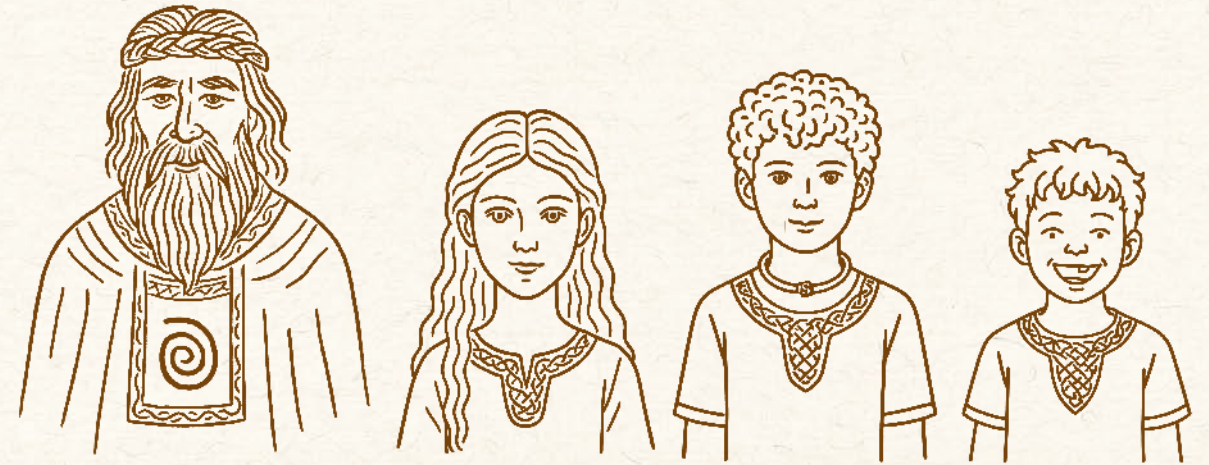
Noví lidé, kteří se kolem Velikého údolí postupně usidlovali, zde našli mnoho divokých zvířat, včelích rojů a kouzelných lesních květin. Touto lesní krajinou projížděli kupci z dalekých zemí, kteří jejím obyvatelům říkali Bójové, což znamená Strašní. Oni sami to jméno také používali, aby zastrašili cizí bojovníky, kteří by do jejich země zavítali s nějakým nedobrým úmyslem. Ve skutečnosti však byli Bójové hodní a spravedliví a ničeho se nebáli. Lesnímu světu dobře rozuměli a byli v něm velmi šťastní.

Les byl plný magických hub, zvířátek, prastarých stromů a skřítků. Skřítkové žili ukrytí pod pařezy odumřelých stromů ve svých dobře maskovaných domečkách, rozestých skoro po celém kraji. Objevit nějaké to skřítkčí obydlí však bylo pro člověka téměř nemožné.

Bójové ještě neuměli všechno to, co dnes dovedeme my. Měli však oheň, ve kterém kovali železné nástroje. A kdo měl železo, ten vlastnil bohatství, neboť železo mělo větší hodnotu než zlato. Té době se proto dodnes říká doba železná.

Lidé si vyráběli železné meče, sekyrky, kosy a motýčky a začali jimi postupně kácet hluboký les a obdělávat malá políčka s obilím. Dřevorubcům se říkalo kluci, protože *klučili* – vysekávali a vypalovali lesní mýtiny. Jejich ženy se nazývaly holky, protože *bolčily*, tedy holily – vyvracely pařezy a čistily otevřené mýtiny. Na těch pak urovnávaly políčka určená pro výsev obilných trav.

Kluci a holky žili společně s lovci, kováři a bojovníky na vrcholcích kopců v dřevěných příbytcích s doškovými nebo proutěnými střechami. Na vykloučených mýtinách začala postupně vznikat nová opevněná sídla, která dostávala jednoduché názvy. Ty kopce totiž vypadaly jako hlavy plešatých starců, a tak byly pojmenovány vrch Pleška, Plešivec, Lysá skála, Holý vrch, jinde zase Malý a Velký Holobrádek, Dlouhé Holásko, Holokluky nebo Holá loučka.

Bójové se na těchto kopcích obklopili dřevěnou obrannou palisádou. To byla hradba, která je chránila hlavně před zlými medvědy a vlky, kterých bylo ve Velikém údolí spousty.

Na jednom takovém kopci, který se jmenoval Červené koleno, protože ten kopec skutečně vypadal jako ohnuté koleno a byl celý rudodárný, bydlel starý dědeček Bojaja. Měl dlouhé šedé vousy a kdysi býval královským šamanem. Šaman je člověk, který umí předpovídat budoucnost, dokáže léčit lidi i zvířátka, rozmlouvat se stromy, s Duchem Všehomíra a vyprávět příběhy. Ptáte se, kdože je Duch Všehomíra? Bůh, který stvořil tento svět. Duch Všehomíra vždycky dědečkovi dobře poradil, protože dědeček uměl hovořit jeho řečí a rozuměl mu.

Dědeček Bojaja byl veliký kouzelník a moudrý druid. Druid znamená dub a dub je strom ze všech nejsilnější, nejmocnější a nejmoudřejší. Krom toho z dubového dřeva, kůry a listů se dají připravit chutné léčivé medicínky. Dědeček měl dlouhé šedé vlasy i vous a byl oděn do nádherného plátěného pláště, vyšíváného všemožnými vzory. Přes něj nosil přehozenou koženou, proplétanou kostkovanou vestu.

Když byl dědeček Bojaja mladý a v plné síle, pomáhal vládnout králi Bójů, slavnému a mocnému Bojorixovi. Dnes už byl však starý a žil ve svých dvou domcích na malém opevněném hradišti na západní straně Červeného kolena. Odedávna až do dnešních dnů se mu proto říkalo Velký druid – Bojaja.

Bydlela u něj jeho tři vnoučátka, sirotci. Byl to dvanáctiletý chlapec Bióó, jedenáctiletá holčička Bájka a osmiletý Billi. Tatínek i maminka jim umřeli, když je během

jejich nešťastné obchodní cesty za solí do dalekého Halodunu napadl zlý lidožravý medvěd.

Bájka měla zrzavé vlasy a moc milovala své bratry. Ráda se od dědečka učila všechno, co věděl o rostlinkách. Jednou, až bude velká, toužila stát se kořenářkou a léčit lidi tak, jako to umí on.

Jednoho dne si Bájka v lese připevňovala řemínek u rozvázaného opánku, když vtom zahlédla v trávě pochodovat malého bílého skřítku. Strašlivě se ho lekla. Hned běžela k dědečkovi, který právě léčil bójskému bojovníku Peruxovi vyvrtnutý kotník. Nebohý Perux spadl uprostřed trysku z koně, když na něm v Údolí zkoušel přeskochit Zlatý potok.

„Viděla jsem ho! Viděla jsem ho! Byl to skřítek! Byl táákhle maličký!“ volala a vběhla do domku právě ve chvíli, kdy Perux vykřikl bolestí – dědeček mu totiž zrovna srovnával kosti v noze.

„Nemůžeš tady takhle běhat a lekat nás!“ zamračil se trochu mrzutě dědeček.

„Ale já viděla skřítku! Já viděla skřítku! Byl maličký a nesl nějaké bílé lahvičky!“

„Á, tak to byl Mléčný skřítek, jauvajs!“ řekl bojovník Perux a s úlevou si hladil bolavou nohu. „Toho znám. Je snadné ho spatřit, protože chodí pomalu, aby si nerozlil to mlíčko, co má v lahvičkách.“

„Mlíčko?“ podivila se Bájka. Nechala dědečka s bojovníkem samotné a odběhla sdělit tu úžasnou novinku Bióóvi a Billimu. Ti jí ale nevěřili a jen se jí posmívali.

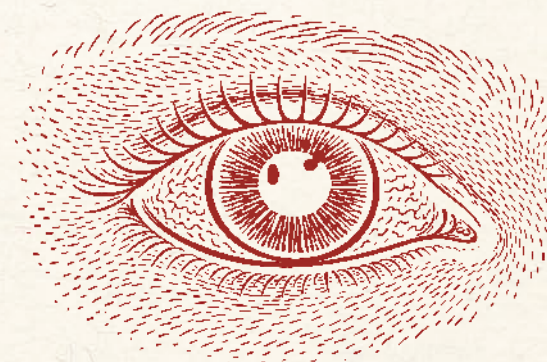
Bióó, nejstarší z dětí, byl štíhlý a trochu zakřiknutý chlapec, který si s oblibou zpí-

val. Rád pomáhal dědečkovi při všech rituálních obřadech a pozorně naslouchal, když dědeček rozprávěl s lidmi.

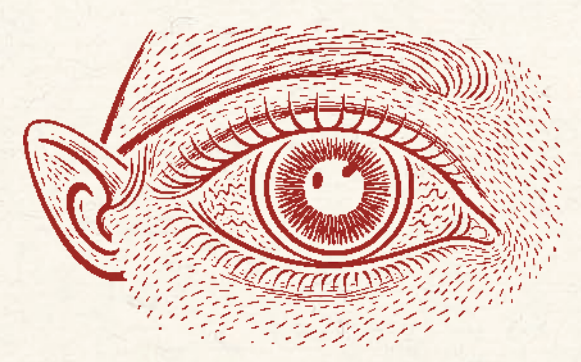
Billi, nejmladší ze sourozenců, to byl zase hotový čertík. Chtěl se stát bojovníkem a neustále se proto cvičil v šermování. Byl velmi cílevědomý a ničeho se nebál. Měl ale jeden zlozvyk – vždycky když šel dědeček spát, Billi ho strašně rád lechtal na nohách.

Bióó, Bájka a Billi měli dědečka Bojaju moc rádi, protože jim stále udílel nějaké zajímavé úkoly. Večer jim vyprávěl pohádky o skřítcích a ráno je vždycky vyzval, aby pozorovali les i okolní louky a počítali, kolik skřítků uvidí. Děti ale žádné skřítky nikdy neviděly a myslely si, že si dědeček jen tak vymýšlí. Až dnes Bájka skřítku poprvé skutečně zahlédla.

Toho večera dědeček Bojaja uložil děti do postýlek. Zapálil bronzovou olejovou dračí lampu, která měla tři hlavy plné dračích zubů s dlouhými zatočenými jazyky. Když hořela, stoupaly z hlaviček draků tři jemné proužky dýmu z vonných kadidel, která do nich dědeček každý večer vkládal. Pak se dědeček Bojaja posadil k dětem a pustil se do vyprávění dalšího příběhu o skřítcích z Velikého údolí.

oko člověka

oko skřítku

O Stříbrném a Mléčném skřítkovi

Skřítkové byli malí mužíčci velcí asi jako veverka, když se posadí na zadní nohy, aby snědla oříšek. Žili hlavně v lesích, ale i na mýtinkách, loukách či u potoka a všude tam, kde bylo bezpečno. Umění splynout s porostem a stát se v podstatě neviditelnými chránilo skřítky před všemi nepřáteli – hlavně vlky, medvědy a hbitými rysy. Lidé věděli, že les je plný skřítků, ale protože bylo obtížné je zahlédnout, netušili, kolik jich tu vlastně žije.

Jednoho rána se ve svém malém skřítkčím domečku probudil Stříbrný skřítek. Jeho domeček stál pod nevelkým keltským hradištěm a křovinatým hájkem, ve stráni porostlé drobnými lískovými keříky. Měl jedny dveře, jedno okénko a mechovou střechu s komínkem. Byl celý zasypaný starým spadáným listím a zarostlý travou.

Skřítkové i ostatní obyvatelé lesa nechtěli mít domečky upravené a okázalé, jako to míváme my lidé. Zde platil dávný lesní zákon, že nejkrásnější domeček nebo zvířecí doupě je takové, které není na první pohled vůbec vidět. Když jdete lesem, málokdy spatříte skřítkčí domečky nebo nory ostatních zvířátek. Jedině medvědi nebo vlci nedokáží zamaskovat svá doupata – jsou buď moc velcí, anebo nešikovní.

Ptáte se, proč se skřítek jmenoval Stříbrný? To už nevěděl ani on sám. Byl už hodně starý a podobně jako ostatní skřítkové žijící na celém světě už i on zapomněl, jak to vlastně bylo na začátku jeho života, když mu to jméno dali. Skřítkové, jak známo, žijí stejně dlouho jako statný dub, a to je o hodně déle než my lidé.

Skřítek byl opravdu celý stříbrný: měl stříbrnou čepičku, dlouhé stříbrné vousy, stříbrný kabátek i botičky. Říkalo se, že je to proto, že byl kdysi na výletě na Měsíci. Byl velmi chytrý, a když ostatní skřítkové potřebovali s něčím poradit, vždycky zašli pro radu právě za ním.

Když jej někdo dokázal svojí chytrostí přimět, aby si sundal svoji stříbrnou čepičku z hlavy, vždycky se pod ní objevil malý stříbrný knoflíček, který tam pro takové případy nosil. Takový chytrý skřítek pak dostal ten knoflíček od Stříbrného skřítky jako uznání své moudrosti. Vlastnictví knoflíčku značilo, že jeho majitel je stejně moudrý jako Stříbrný skřítek a může tak radit ostatním.

Stříbrný skřítek měl nejlepšího kamaráda, Mléčného skřítky. Ten za ním každý den v poledne chodil na návštěvu. Mléčný skřítek byl pro změnu celý bílý: měl bílou čepičku, kabátek, bílé vousy i botičky.

Byl odborníkem na získávání mlíčka od malých kamzičích koziček, kterým za to vždycky zazpíval písničku. Naučil se totiž kamzičí řeč. Hlídal malé kamzičky v kamzičí školce a zpíval jim všechny kamzičí písničky, které se od nich sám naučil.

Kamzíci, když pobíhají po skalách, svolávají se navzájem kamzičím zpěvem. Připomíná takové zvláštní pískání, ale je moc hezké. Vždycky, když Mléčný skřítek odcházel

z kamzičí školky, naplnily mu kamzičí samičky jeho dvě lahvičky mlíčkem.

Tím pak se svým kamarádem zapili kus řeči, na niž se vždy zastavil cestou domů. Kamzičí mlíčko je léčivé, dává skřítkům pevnou sílu a dobré, veselé myšlenky. Tak tomu bylo také toho dne, o kterém si dnes vyprávíme.

„Buch, buch, buch!“ zabouchal na dveře domku Stříbrného skřítku Mléčný skřítek.

Stříbrný skřítek hned otevřel. Sedli si spolu před jeho domkem, kde byl malý kruhový stoleček a židličky vytvořené z dovalených mechových drnů. Stříbrný skřítek se nejprve napil kamzičího mlíčka, protože mu opravdu moc chutnalo.

Poté Mléčnému skřítkovi prozradil, že večer předtím dostal od sojky dopis se zlatou stuhou. Skřítkové moc dopisy nepsali ani neposílali, a když už se někdy nějaký objevil, byla to velká událost. A sojka? To je lesní pták s modrými peříčky na křídlech, který pomáhal skřítkům roznášet poštu.

Tak Stříbrný skřítek dopis se zlatou stuhou otevřel. Psal mu jeho druhý velký kamarád, slavný Zlatý skřítek.

Zlatý skřítek byl, jak jeho jméno napovídá, celý zlatý. Měl zlaté vlasy, čepičku i kabátek. Zlaté měl i botičky, prostě celý byl jako z ryzího zlata. Byl také velmi starý a moudrý a stejně tak si už nikdo nepamatoval, kdy a jak dostal Zlatý skřítek své jméno. V dopise stálo:

**MILÝ PŘÍTELI STŘÍBRNÝ SKŘÍTKU,
ZDRAVÍM TĚ, PROTOŽE JSEM SI NA TEBE
VZPOMNĚL. JAK SE MÁŠ?**

Tvůj přítel Zlatý skřítek.

Dopis byl krátký, protože skřítkové nikdy nepíší dlouhé dopisy. Stříbrný skřítek se dlouze usmál. Byl šťastný, jelikož svého přítele neviděl od té doby, co se odstěhoval z Červeného kolena na druhou stranu Velikého údolí.

„Měli bychom ho navštívit. Vždyť je to náš starý přítel a už jsme ho dlouho neviděli,“ řekl Mléčnému skřítkovi.

„Ale Zlatý skřítek bydlí hrozně daleko, až někde na druhé straně Velikého údolí. Jak bychom se k němu dostali?“ ptal se Mléčný skřítek.

„Zkusíme ho vypátrat. Sbalíme si potřebné věci a vyrazíme na cestu. Půjdeš se mnou, Mléčný skřítku?“

„Půjdu! Zítra vyhlásím v kamzičí školce týdenní prázdniny,“ odpověděl odhodlaně skřítkův kamarád.

Stříbrný a Mléčný skřítek se tedy smluvili, že podniknou velikou cestu za Zlatým skřítkem. Na takovou výpravu se ale musí pořádně připravit, protože vydat se na dlouhatánskou cestu přes celé Veliké údolí, to není jen tak. Skřítkové jsou malí – a údolí veliké a hluboké.

Mléčný skřítek se rychle rozloučil. Běžel, co mu síly stačily, do svého domečku, aby také začal s důkladnými přípravami. Předtím však ještě musel odnést druhou lahvičku kamzičího mlíčka do skřítkův školky malým skřítkům dětičkám.

Skřítkův školka nebyla velká: jen pět maličkých skřítků tu učil jeden Učitelský skřítek, který vypadal jako borová šiška.

Druhý den si Stříbrný skřítek vyčistil zoubky stříbrným kartáčkem a stříbrnou pastou, kterou nasbíral z kapiček rosy při svitu měsíčního úplňku. Když je Měsíc celý kulatý a svítí nejsilnějším světlem, má také největší kouzelnou moc. Za úplňkové noci můžete na lesní mýtině spatřit tancovat víly s elfy nebo zahlédnout, jak se v kruzích kouzelných hub slétávají duchové, u jezírek se vznášejí azurové bludičky a černí hejkalové.

Stříbrnou pastou od Stříbrného skřítku si všichni skřítkové dvakrát denně čistili zoubky – ráno a večer, předtím než šli spinkat.

Když se druhého dne ráno Stříbrný skřítek oblékl a nasnídal, znovu se podíval na dopis od Zlatého skřítku. Hezky jej složil a uschoval do dřevěné truhličky se stříbrným klíčkem, kterou měl u postýlky. V té truhličce měl uložené jen ty nejdůležitější věci.

Vyndal z ní malý stříbrný knoflík a tak jako každý den si ho dal pod čepičku pro případ, že by potkal někoho chytřejšího, kdo ho přiměje čepičku sundat.

Když potom vyšel ven, napadlo ho, že by se ještě mohl zastavit za svým nejbližším sousedem, Muším skřítkem. Nebyl tak starý jako on, byl to vlastně hodně mladý skřítek. Nosil červenou čepičku, zelený kabátek a šedé botičky. Chytil mouchy podobně jako pavouci do sítí. Ale protože neuměl dělat tak dokonalé pavučiny, vyrobil si síť ze svých vlastních vousů. Muší skřítek proto neměl žádnou bradku, žádné vousy – a vlastně ani vlasy! Všechny totiž spotřeboval na svoji síť. Ale síť to byla opravdu účinná.

Mouchy jsou totiž nepřátelé skřítků. Když k nim do domečku přiletí moucha, je to, jako kdyby k nám lidem přiletěla obrovská divoká labuť! Pro malé skřítky jsou mouchy obrovské a nenasytné, a když mají hlad, nezřídka jim sežerou všechny zásoby.

Když Muší skřítek chytil nějakou pořádnou mouchu, nejprve ji zabil a potom vypreparoval. To znamená, že jí opatrně vyndal mozek i břicho, usušil ji a napíchl na předem osekanou dřevěnou tyčku.

Takto připravené a vysušené mouchy pak vyměňoval s ostatními skřítky za jiné užitečné věci. Ti si mouchy zapíchli i s tyčkou na střechu svého domečku. Skoro každý skřítkův domeček měl tedy na střeše jednu vypreparovanou mouchu od Mušího skřítky. Mouchy jsou totiž hloupé – a když vidí, že už na domku jedna moucha sedí, letí raději hledat potravu jinam. Je to velmi účinná ochrana! Lesní mouchy se totiž chovají přesně naopak než mouchy obyčejné: ty se slétnou všechny naráz, jakmile jedna z nich najde něco dobrého k snědku. Ale velké lesní mouchy jsou opatrné a bojí se jedna druhé.

Stříbrný skřítek tedy dostal od Mušího skřítky jednu obzvlášť velikou vypreparovanou mouchu s nazlátlými křídélky a zlatou hlavou. Myslel si, že to bude pěkný dárek pro Zlatého skřítky, až ho navštíví. Hodil si mouchu přes rameno a ještě se vydal k dalšímu sousedovi, který bydlel nedaleko odtud, pod vrcholkem Červeného kolena.

Byl to starý skřítek John Nebojsa, který celý svůj skřítkův život vyráběl Velkou mapu celého světa. Vypadal trochu jako pirát, i když o pirátech vlastně nic nevěděl. Moře bylo od skřítkůho kraje totiž velice, velice daleko a žádný pirát by se do Velikého údolí pěšky nikdy nedostal.

Skřítek John měl chaloupku také pěkně maskovanou. Bydlel pod rozeklaným pařezem dávno uhnilé borovice. Pařez byl celý zarostlý vysokou travou, takže by jeden ani neřekl, že tu kdy nějaký strom stál. Chaloupka byla úplně neviditelná.

Skřítek John neměl žádné vousy, kdysi je totiž dal svému sousedovi Mušímu skřítkovi, který je potřeboval na svoji muší síť. Měl ale husté vlasy a ty si ponechal, aby se v nich mohl poškrábat, když přemýšlel, jak vyrobit Velkou mapu celého světa.

Když si John vyslechl, že se Stříbrný a Mléčný skřítek chystají navštívit Zlatého skřítky, ihned se zaradoval.

„Tak vy se chystáte až za odvrácenou stranu Velikého údolí, a tu já ještě vůbec nemám zmapovanou! Stanete se tedy kartografickou expedicí?“ ptal se nadšeně skřítek John.

„Kartografická expedice?“ podivil se Stříbrný skřítek.

„Ano, kartografická! To znamená výprava, která vyrábí mapu odlehlé části našeho světa. Expedice kartografů, stejných, jako jsem já!“ odpověděl John hrdě.

„Já vlastně ani přesně nevím, kde Zlatý skřítek bydlí,“ přiznal Stříbrný skřítek. „Jen si pamatuju, že prý měl v plánu jít za Veliký zlatý lán. Nevíš, Johne, kde by to mohlo být?“

„Pojďme se podívat z vrcholu Červeného kolena,“ navrhl John Nebojsa. „Tam, kde stojí kamenný menhir, který postavili lidé. Odtamud je nádherný výhled na celé Veliké údolí. Ukážu ti, kde ten Veliký zlatý lán leží.“

Stříbrný skřítek se skřítkem Johnem vystoupali až na vrchol Červeného kolena, zastavili pod prastarou rozeklanou borovicí a zahleděli se do hluboké krajiny před sebou. Pohled na Veliké údolí, které se táhlo až k obzoru a zdálo se, že nemá konce, byl úchvatný. Na protějším břehu spatřili rozlehlou lysinu – Veliký zlatý lán. Rostly na něm zlaté trávy, jejichž klasy byly plné zlatých zrněk.

„Víš co, Stříbrný skřítku?“ řekl John s jiskrou v očích. „Já půjdu na tu výpravu s vámi! Vezmu si s sebou svůj teodolit a budu celou cestu mapovat. Musím konečně dokončit Velkou mapu celého světa!“

„Teodolit?“ nechápal Stříbrný skřítek.

„Ano, teodolit,“ vysvětloval John. „To je přístroj na měření světa, který my kartografové nosíme vždycky s sebou.“

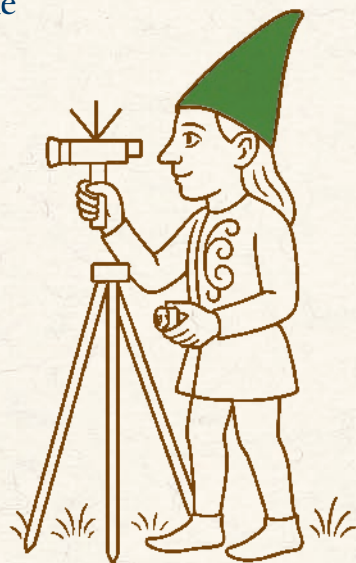
„Tak dobře,“ usmál se Stříbrný skřítek. „Alespoň využijeme tvých zkušeností!“

Ale když se podíval do dálky na rozlehlé a hluboké údolí, sevřelo se mu hrdlo. Bylo to přece jen hodně daleko...

Tak se skřítkové dohodli, že půjdou spolu. Plácli si na to a rozešli se do svých domečků.

Stříbrný skřítek zapíchl velikou mouchu od Mušího skřítky do střechy svého domku. Hned vedle té staré, která už byla trochu opotřebovaná a rozpadlá, jak ji ohlodaly vítr a déšť. Měla zčernalá křídélka a byla celá zaprášená.

„Až se vrátím z výpravy,“ pomyslel si Stříbrný skřítek, „vezmu si od Mušího skřítky novou i pro sebe.“ Pak

zašel do domku, aby si na zítřek všechno pořádně připravil a sbalil se na cestu.

Když měl hotovo, uložil se do svojí malé skřítkčí postýlky a šel už spinkat, aby byl druhého dne silný. Moc se těšil na to velké skřítkčí dobrodružství.

Pro tatínky, až jim děti usnou:

Dědeček ukončil vyprávění skřítkčího příběhu, protože Bióó a Billi už dávno spali. Jen Bájka stále poslouchala, ani nedýchala. Vždyť dnes skutečně viděla Mléčného skřítky a teď věděla, že dědečkovy příběhy nejsou jen obyčejné pohádky, ale skutečnost. Les je opravdu plný skřítků! Přála si, aby už bylo ráno. Toužila vyběhnout do lesa a pátrat po nich. Třeba znovu uvidí Mléčného skřítky, jak nese své mléčné lahvičky. A když bude mít štěstí, možná zahlédne i Stříbrného skřítky...

Druhý den ráno zářilo dědečkovy hradiště do krajiny ohnivě červenou barvou. Dole pod palisádami se totiž táhly lomy, kam chodili kováři těžit železnou rudu. Hradiště leželo asi hodinu cesty východně od královského hradu Bodunu a stejně daleko na západ od velkého kupeckého města Boiobriga, rozkládajícího se na Divoké řece.

Kopcovitá krajina byla plná zarostlých roklin a skalnatých vrchů, pokrytých temnými, neprostupnými lesy. Bójské království se rozkládalo na sever od velké řeky Danubie, která tvořila hranici s mocnou Říší římskou. Ze severozápadu bylo území chráněno pohořím jednorožců nazývaným Sudéta, na jihu se vypínaly hory kanců

pojmenované Gabréta. Na západě uzavíral tento prstenec hustý Hercynský les. Celá tato keltská země se rozprostírala mezi šesti řekami, kterým se odnepaměti říkalo Čistá (Isara), Divoká (Vultava), Bystrá (Agara), Bílá (Albhara), Zpívající (Msara) a Zlatonosná (Atava). Svoji neprostupností bránilo horstvo zdejší prales před vetřelci a nepřáteli.

Římané se zemi Bójů vyhýbali, zdejší zimy bývaly příliš kruté. Cesty i stezky se ztrácely pod vysokými sněhovými závěsemi, nad nimiž fičel ostrý, ledový vítr.

V té době se po pláních proháněla jen divoká zvěř a zanechávala své stopy ve sněhu. Ani obchodníci z cizích zemí v Hercynském lese přes zimu nezůstávali. Nosili na nohou jen pevné poutnické sandály, zatímco Bójové si oblékali teplou koženou obuv zvanou galoše. I proto se jim v západních krajích říkalo Galové.

Ve svých lesních hradištích na vrcholcích kopců rozdělávali ohně, aby se zahřáli a mohli kovat železné předměty. Meče, hroty šípů, sekyrky, kosy i malé motyčky byly jejich každodenní nástroje a zbraně.

Oba dědečkovy domky byly postaveny z hrubě tesaných borových kmenů a měly doškové střechy. Uvnitř bylo vše, co potřebuje lesní léčitel a čaroděj. První dům sloužil jako sklad sušených bylin, druhý k obývání lidmi i domácími zvířaty.

Král Bojorix sídlil na rozlehlém hradě Bojodun, zkráceně Bodun, který se tyčil nad Velikým údolím nedaleko Červeného kolena. Hrad měl několik dřevěných pališád a jeho tvar připomínal džbán na vodu. Uprostřed nádvoří stál veliký bílý menhir, kámen, který všichni uctívali, jako by v něm přebýval samotný Duch Všehomíra. Byl to štíhlý žulový balvan, hluboko zaražený do země. Tyčil se k nebi jako kuň na zadních nohách s hlavou v oblacích. Lidé věřili, že je to kouzelná kamenná berle Ducha Všehomíra, neboť ten kámen zde stál odnepaměti. Na okolních kopcích, kde žili další Bójové, se tyčily menhiry černé, opálené ohněm. Jen král Bojorix vlastnil menhir bílý – hlídal ho jako vzácný poklad a považoval ho za krále všech ostatních kamenů.

Z vrcholu Bodunu bylo vidět na všechny okolní vrchy.

Když se na nich večer rozhořely ohně, krajina vypadala jako obloha plná hvězd. A takový večer měl přijít právě dnes. Nastal totiž svátek Beltain, nazývaný také „Krásný oheň“. Byl to staroslavný rituál příchodu teplého půlroku. Duch Všehomíra tehdy přinášel lidem zpět silné Slunce a s ním i růst a plodnost. Čas zasévání a sklizně

trval jen šest měsíců a na podzim ho vystřídal druhý velký svátek, Samhain, nazývaný „Večeře předků“. Ten ohlašoval návrat zimy a temnoty, kdy lidé prosili duchy svých předků o pomoc, aby přežili dlouhé a studené měsíce.

Král Bojorix seděl celý den se svým novým šamanem Bellasem u bílého Kamenného muže, který se koupal ve zlatých paprscích Slunce. Král přijímal vzácné návštěvy a večer se postavil na hradby, aby pozoroval své ohnivé království. Bójové na všech hradištích právě zapalovali beltaínské ohně. Nad nimi se pomalu rozsvěcovaly hvězdy a do větru se rozléhal hluboký, chraptivý zvuk bronzových karnyxů — dlouhých trub s dračími hlavami, které trčely vzprímeně nad svými dudáky. Tyto slavnostní fanfáry se mísily se zpěvným šuměním lesa. Prastaré stromy, které rozuměly řeči zvířat i lidí, zpívaly své jarní písně a tiše tančily ve větru.

Když Slunce zapadlo, zaplál na Bodunu první rituální beltaínský oheň. Hranici představoval mohutný hranatý sloup z polen, postavený nedaleko od Bílého Kamenného muže. Oheň se postupně rozhořel i na ostatních hradištích a obětních místech kolem Velikého údolí. Tam všude, kde stáli Kamenní muži, černé, ohněm opálené menhiry, se objevila zlatorudá záře.

Veliké údolí vypadalo jako jezero plné ohnivých hvězd a král Bojorix byl spokojen. Bubeníci, dudáci i pištcí spustili rituální písně, lidé zpívali, tančili a házeli do ohňů své dary. Pilo se červené víno a medovina, z číší se vždy trochu odlilo Kamennému muži a jeho ohni. Ten pokaždé zasyčel na znamení díky.

Na nedalekém hradišti Červené koleno se toho večera rovněž rozhořel beltainský oheň, obklopený lidmi z okolí. Obřad vedl dědeček, druid Bojaja, a pomáhala mu jeho tři vnoučata.

Stál tu obřadní kamenný kruh, který se nesměl překročit. Byl slavnostně ozdoben vzácnými obětními dary, jež přinesl každý obyvatel hradiště. Kamenný muž byl pomazán sádlem a medem a na vrcholu měl dřevěnou masku se třemi ženskými hlavami. Dvě z nich se mračily, jen jedna se usmívala. Byly to tři podoby bohyně Brigity – bohyně války, smrti a kovářského ohně. Když Kamenného muže pohltily plameny, všechny tři Brigitiny tváře shořely. Lidé z okolních usedlostí děkovali Duchu Všehomíra za Slunce, které vrací sílu Zemi, zastavuje bouře, utiňuje větry a probouzí úrodu i život v lesích.

Mladí muži běhali lesem v maskách Slunečníků, tančili sluneční tance a zpívali písně. Měli na sobě žluté pentle, zvonce a řinčící řetězy, takže každý slyšel, kde se právě nacházejí. Když někoho chytili, píchali do něj holí s hlavicí z vycpaných ježků. Lidé se jim raději vyhýbali, protože to bylo dost bolestivé. Masky pobíhaly lesem a popíjely medovinu. Čím déle noc trvala, tím více se houpaly.

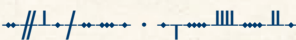
Nakonec se i rozveselení Slunečníci přiblížili ke Kamennému muži.

Po ukončení beltainského ohňového rituálu zavedl druid Bojaja Bióó, Bájku a Bil-liho zpátky do svého dřevěného domku za palisádou na konci hradiště, aby je tam uložil ke spánku.

Oghamová abeceda

Římské Písmeno	Přepis	Ogham	Název oghamu
A	A	+	Ailm
B	B	┐	Beith
C	K/C	≡	Coll
D	D	≡	Dair
E	E	≡	Eadhadh
F	F/V	≡	Fearn
G	G	#	Gort
H	H	⊥	Huathe
I	I	≡	Iodhadh
J	I.	≡	J je historicky varianta I
K	K	≡	Coll
L	L	≡	Luis
M	M	/	Muin
N	N	≡	Nion
O	O	+	Onn
P	B	┐	Beith
Q	C/K	≡	ogham Q nemá
R	R	≡	Ruis
S	S	≡	Sail
T	T	≡	Tinne
U	U	≡	Úr
V	F/V	≡	F/V splývá
W	U/F	≡/≡	podle výslovnosti
X	KS	≡≡	vždy dvě hlásky
Y	I	≡	nebo U podle výslovnosti
Z	S	≡	nejbližší hláska

Mapa Velikého údolí

\	Mléčný skřítek	//	Vřesoví skřítkci
\ \	Stříbrný skřítek	// \	Říční skřítkci
\ \ \	Muší skřítek	// \ \	Komáří skřítek
\ \ \ \	Skřítek John Nebojsa	// \ \ \	Vlčí skřítek
\ \ \ \ \	Ohnivý skřítek	// \ \ \ \	Klacíkový skřítek
\ \ \ \ \ \	Rybí střítek	// \ \ \ \ \	Strašidelný skřítek
\ \ \ \ \ \ \	Skřítek Půlpytel Jícha	// \ \ \ \ \ \	Solný skřítek
\ \ \ \ \ \ \ \	Skřítek Jech Blecha	// \ \ \ \ \ \ \	Permoník
\ \ \ \ \ \ \ \ \	Zlatý skřítek	// \ \ \ \ \ \ \ \	Neviditelný skřítek
/	Duhový skřítek	// \ \ \ \ \ \ \ \ \	Skřítek Hadač
/ \	Létající skřítek	///	Matematický skřítek
/ \ \	Kopřivový skřítek	/// \	Hudební skřítkci
/ \ \ \	Žlutý skřítek	/// \ \	Totemoví skřítkci
/ \ \ \ \	Houbový skřítek	/// \ \ \	Kančí skřítek
/ \ \ \ \ \	Poštovní skřítek	/// \ \ \ \	Dubový skřítek
/ \ \ \ \ \ \	Skřítek Brloh	/// \ \ \ \ \	Duběnkový skřítek
/ \ \ \ \ \ \ \	Skřítek Otruba Lub		
/ \ \ \ \ \ \ \ \	Medoví skřítkci		
/ \ \ \ \ \ \ \ \ \	Medvědí skřítek		

Obsah

papyrus první – Zlatý Bojortixův oslák

1. O Stříbrném a Mléčném skřítkovi.....	7
2. Výprava za Zlatým skřítkem	25
3. U Rybího skřítku	37
4. Jak skřítkové překonali Zlatý lán	51
5. Historie Velikého údolí	61
6. O Duhovém skřítkovi	81

papyrus druhý – Zlaté kolo věků

7. Inspekční cesta Zlatého skřítku	95
8. Skřítkové na houbách	113
9. Poštovní skřítek	123
10. Ohnivý skřítek	141
11. Svolání skřítkčího sněmu	153
12. Volba krále skřítků.....	169

DRUIDSKÉ POHÁDKY ZE STARŠÍ DOBY ŽELEZNÉ
O LESNÍCH SKŘÍTCÍCH A JEJICH ZLATÉM KOLE ČASU.
PŘÍBĚHY JSOU URČENY PRO TATÍNKY
A JEJICH ZVÍDAVÉ DĚTI, KTEŘÍ SE ZAJÍMAJÍ
O PRVOPOČÁTKY OSIDLOVÁNÍ
TAJEMNÉHO HERCYNSKÉHO LESA, VE KTERÉM
PRVNÍ KELTŠTÍ KOVÁŘI KOVALI SVÉ ŽELEZNÉ MEČE,
SEKYRKY, MOTYČKY A VYRÁBĚLI ZLATÉ MINCE DUHOVKY.
CELÉ ZEMI DOBŘE VLÁDL MOCNÝ LESNÍ KRÁL BOJORIX.